

Поїздка кузнецовських волонтерів на Донбас

В заплановану поїздку в Донецькому напрямку, напередодні від'їзду, були внесені корективи. Ввечері прийшов боєць батальйону «Луганськ-1», Андрій, який перебуває в відпустці, і попросив доставити передачу своїм побратимам в Северодонецьк, які мають труднощі з продуктами.

Поспілкувавшись з комбатом «Луганська – 1», вирішили організувати більш масштабну допомогу. А тут ще через нас передали посилку для солдата 24-а окремої Залізної механізованої бригади, розташованої в тих же місцях. Тож довелося поміняти маршрут і накручувати додаткові кілометри, щоб доставити все за призначенням. Трохи покрутились по Лисичанську, бо зруйновані мости не дають можливості їхати за маршрутами, прокладеними на карті чи визначеними навігатором. Але зателефонували до місцевих волонтерів, які взялись бути провідниками і провели нас до місця дислокації потрібних нам військових частин.

Частково розвантажившись, направились в сторону Донецька, де нас в Карлівці чекали два наші Олександрі: Маринич та Ульянов з 28 Одеської механізованої бригади. А ще мали передачу від родини бійцю 93 Дніпропетровської окремої механізованої бригади Денису, який знаходиться в Пісках, поблизу Донецького аеропорту. Їхали по карті і навігатору. Однак зруйновані мости та дороги вносили зміни в маршрут. Тож відклали карту і вирішили покластись на навігатор. А той постійно старався провести нас за найкоротшим маршрутом. Тому дорога наша пролягала через якісь маленькі

села, через очерети і ще бозна через що, яке неможливо було розгледіти через темряву і дощ.

Їхали дорогами через які нещодавно пройшли танки і наші сліди були першими слідами цивільних автомобілів, які йшли по цих дорогах після військової техніки. Сказати, що було тривожно, нічого не сказати. Навколо темінь, дощ, жодного вогника. Напрямок руху через короткий відрізок дороги міняється на протилежний. І невідомо куди виведе ця дорога. Але, слава богу, виїхали на нормальну дорогу десь за 3-5 кілометрів до Пісків. Хотіли везти передачу Денису, але з ним не було стійкого зв'язку. Тож вирішили їхати в протилежну від Пісків сторону. Адже до Карлівки, де нас чекали, також було близько 5 кілометрів. Солдати з 28 бригади на блокпосту в Карлівці дуже здивувались нашій появі. Спочатку нам не дуже вірили. Ретельно перевірили документи. Оскільки телефони не працювали, ми попросили їх повідомити по рації Сашу Маринича про наше місце перебування. Через деякий час приїхали наші. Також дивувались нашій появі не з тієї сторони з якої нас чекали. Розповіли про те, що обстрілів немає вже три дні. Турбують лише снайпери та диверсанти. Але з ними успішно справляються наші снайпери та антидиверсійні групи. Залишили в хлопців передачу для Дениса та все для них привезене, а самі поїхали шукати інших адресатів.

Вже пізно ввечері приїхали до місця розташування наших спецназівців, щоб передати для них багато корисних речей. З розмови зрозуміли, що ми могли з ними зустрітись поблизу тих місць з яких щойно приїхали. Щоб не везти в такий пізній час передачу від наших гімназистів батальйону «Горинь», попросили хлопців передати її наступного дня. Вже по дорозі додому почули по радіо про обстріл бойовиками тієї території на якій ми нещодавно були.

С. Жданюк

Вражень від поїздки дуже багато. Тішить те, що солдати практично всім забезпечені. Тішить те, що за останні дні було мало обстрілів. Звичайно задоволені тим, що без пригод проїхали 2500 кілометрів. Але найбільше задоволення отримали від тих слів подяки, які бійці висловлюють всім хто допомагає армії. Особлива подяка дітям, учням та вчителям, які долучились до волонтерського руху. Тож передаю слова вдячності педагогам, учням та вихованцям наших шкіл, гімназії, дитячих навчальних закладів, а також їхнім колегам з Собіщиць та Балахович, які також передали через нас допомогу солдатам.

Особлива подяка від солдатів за малюнки та вірші передані дітьми. Ніколи б не подумав, що дорослі чоловіки такі сентиментальні і деякі навіть плачуть, розглядаючи і читаючи дитячі послання. Щоб знати кому подякувати, вони просять учнів, по можливості, вказувати на малюнках та листах свої номери телефонів. Передбачили не висловлене прохання директора Собіщицької ЗОШ Анатолія Гречухи і привезли для шкільного музею страшні нагадування про війну, осколки від снарядів системи залпового вогню «Град» та ящик від гранат. Такі ж «подарунки» привезли й для Кузнецовської ЗОШ № 5. Подивившись на ці «подарунки» відчуваєш себе зовсім незахищеним перед загрозами війни і починаєш ще більше розуміти військових, які кожного дня ризикують там, щоб ми жили тут. І ще більше переконуєшся в тому, що робимо корисну справу допомагаючи нашій українській армії. Це наш обов'язок одягати та годувати свою армію, щоб не одягати й годувати ворожу російську.

Степан Жданюк